

CREDIMUS

NR.1 - 2015

ET BLAD OM TRO - FOR UNGE VOKSNE KATOLIKKER

Les om:

- Viktige erfaringer fra Honduras
- Samtale med en WYD-veteran
- Unge lemmer på Kristi mystiske legeme

Adresse:

Credimus
Akersveien 16 a
0177 Oslo
Tlf: 23 21 95 40
Fax: 23 21 95 43
E-post: Credimus@nuk.no
ISSN 1893-708X

Utgiver:

Norges Unge Katolikker (NUK)
Akersveien 16 a
0177 Oslo
Tlf: 23 21 95 40
E-post: nuk@nuk.no
Web: www.nuk.no

Redaksjonen:

Kristina Elizabeth Bjørnland
Anja Zawadzka Persvold
Stefan Bivand
Eirik Steenhoff
Br. Haavar Simon Nilsen OP

Layout:

Karol Michalczuk

Bidragstyttere:

Heidi Øyma
Alexander Kopperud
Cecilia Bruce
Maria Fongen

Forsidebilde: Anja Zawadzka
Persvold

Trykk: Krona Trykk AS

Om bladet:

Credimus er et katolsk blad for betalende medlemmer av NUK over 19 år. Andre kan abonnere på bladet for kr. 150.- i året.

Gaver mottas med takk! Kontonummer 3000 16 91399. Merk innbetalingen med «Credimus».

Fra redaksjonen:

■ Leder

Sommeren er her, og for de fleste av oss betyr det ferie og tid for avslapning. Nå kan vi legge vekk pensumbøker og jobbdokumenter og bare lese det som gir oss påfyll. Hva med å lese litt i Bibelen denne sommeren? Kjenn på sulten etter Kristi nærvær og la Herrens ord fylle deg.

LESE

En kan ikke lese seg mett
Av gode bøker.
En kan aldri vite
Hvor lenge øynene holder.

Vi leser i landskapet, side opp, side ned,
Og går flyktig videre, for vi har ikke tid.
Vi må lese fag, og vise interesse
For kultur, dikt og maleri, musikk.

Vi leser brev i Bibelen
Og kjenner at vi er små barn
Som enda trenger flasken.

Meditasjon, den åndelige lesning,
Skaper lys, og får oss til å se.
Vi føler kraften i vårt indre.
Ordene blir vin og brød.

-Sigve Lauvaas

Det er ikke bare lesing som gir oss inspirasjon, men også bønn og kraften til Den Hellige Ånd som finnes i vårt indre. I dette nummeret av Credimus kan du lese om Den Hellige Ånd, og virkelig tenke over at Gud har sendt Ånden til verden for å blåse liv i hans Kirke. Den Hellige Ånd er med og i oss alle. Når vi åpner oss for Åndens gaver og virkning kan vi kjenne at vi har kraften til å være Guds disipler på jord!

God sommer og god lesning!

Kristina Elizabeth Bjørnland
Fungerende redaktør

Innhold

Innholdsrik helg for de eldre	4
Merket med Den Hellige Ånds innsegl	6
Med små barn i kirken	8
En kropp å leve i	10
Samtale med en WYD-veteran	12
Pilegrimstur 2015	15
Midtsidemeditasjon	16
Paven har ordet	18
Norsk & polsk	20
Unge lemmer på Kristi mystiske legeme	22
Viktige erfaringer fra Honduras	24
Vil du skrive for Credimus?	26
Innkalling til NUKs Landsmøte 2015	27

Innholdsrik helg for de "eldre"

■ *Endelig var det duket for enda en helg for de over 18 på Mariaholm. Denne gangen sto troen på Kristus i fokus, og gjennom bønn, samtale og fellesskap fikk vi muligheten til å vokse i troen.*

Det var en liten, men flott, gjeng som samlet seg på Mariaholm leirsted første helgen i februar. Etter å ha stuert alle sammen inn på rom i guttefløyen, blitt litt kjent med alle nye fjes, og mimret om hvordan Mariaholm

var før ombyggingen, satte vi like gjerne i gang med helgens formål.

I løpet av helgen fikk vi snakket ut om tro, tvil og alt der i mellom. Her var det ingen grunn til å holde tilbake på spørsmål.

Hvorfor tror vi ditt? Hva mener Jesus om datt? Alle spørsmål ble besvart så riktig og bra som mulig. Det ble også holdt foredrag av et sprudlende lederteam med mye kunnskap som de formidlet til lærevillige deltagere. I kapellet fikk vi god tid til å be og sitte i stillhet og under Pater Prater ble det anledning til å diskutere og lære mye nytt om større og mindre temaer. Det ble litt generell innføring i troen vår og diskusjoner om hva og hvordan

det er å være katolikk i Norge i dag. Høylytte og spennende runder med kortspillet ”Tiến lên” ble det også en del av. Vi feiret messer, leste og studerte utdrag av bibelen, og så på flotte soloppganger og solnedganger. Med masse snø og en isdekket Øyeren ble det gått turer både omkring i området og ut på isen ved flere av døgnets tider. Samtaleemnene var varierte og mange og latteren satt lett hele helgen. Lørdagen ble det en kosekveld for å markere at

helgen snart var over, og da ble det naturligvis spilt mange ulike spill, spist snacks og snakket til ingen klarte å holde øynene åpne lenger.

Det var altså en perfekt blanding av sosialt samvær og åndelig påfyll gjennom hele helgen. Og med fantastisk vær, supre mennesker, og kjempegod mat, var helgen dømt til å bli en bra en!

Merket med Den Hellige Ånds innsegl

■ **Ved fermingen (konfirmasjonen) legger biskopen sine hender på oss og vi mottar Den Hellige Ånd. Hva gir Den Hellige Ånd oss? Hvorfor ønsket Jesus å sende oss sin Hellige Ånd?**

"Jeg vil være deres Gud"

Vi vet at Gud ønsker å ha et personlig forhold til oss. Dette har han opp gjennom tidene gjort kjent for oss – først gjennom sin åpenbaring til det jødiske folk, senere ved sin Sønn, Jesus Kristus. Gud kjenner oss allerede, men ønsker at også vi skal bli kjent med ham: *"Jeg vil legge min lov i deres sinn og skrive den i deres hjerte. Jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk. Da skal ingen lenger lære sin neste og sin bror og si: "Kjenn Herren!" For de skal alle kjenne meg, både små og store, sier Herren. For jeg vil tilgi deres misgjerning og ikke komme i hu deres synd."* (Jer 31, 33-34)

"Dere skal finne meg"

Dette er et løfte fra Gud, fordi han elsker deg og meg – oss alle. Han sendte oss sin eneste Sønn Jesus for å gi oss et liv som varer helt inn i evigheten. Og det begynner nå. Hvis vi ønsker å kjenne Gud og få det liv han byr oss, trenger vi bare å gjøre en ting: nærme oss Gud som innbyr oss: *"Når dere søker meg, skal dere finne meg. Ja, søker dere meg av et helt hjerte, lar jeg dere finne meg, sier Herren."* (Jer 29, 12-13)

"Den Hellige Ånd vil være i dere"

Jesus lover å sende sin Hellige Ånd til dem som følger ham: *"Dersom dere elsker meg, holder dere mine bud. Og jeg vil be Fade-*

ren og han skal gi dere en annen Talsmann, som skal bli hos dere for alltid: sannhetens Ånd. Verden kan ikke ta i mot ham, for verden ser ham ikke og kjenner ham ikke. Men dere kjenner ham; han blir hos dere og han vil være i dere." (Joh 14, 15-17)

Mange av oss vil sikkert tenke at vi ikke er verdige til å ta i mot Den Hellige Ånd, og det er vi da heller ikke. Ingen er det. Men Gud skjenker oss ikke sin Ånd fordi vi er verdige, men fordi han elsker oss og fordi Kristus har kjøpt oss fri.

For virkelig å åpne oss for Den Hellige Ånds virke, må vi vende oss bort fra alt som ikke samsvarer med Guds vilje: våre uvaner, laster, all urett - våre synder, og bevisst sette all vår lit til Gud; tro på ham og tro at ingen ting er umulig for ham.

Den første Pinsen

Når vi leser om den første Pinsen, da apostlene samlet i nattverdssalen i Jerusalem sammen med Jomfru Maria mottok Den Hellige Ånd, som kom lik en storm og ildtunger, legger vi merke til at apostlene blir modige og forstår den fulle sammenhengen mellom alt Jesus hadde lært dem og det som sto i Den hellige skrift. Peter og de elleve går straks ut og forkynner for folket at Den Hellige Ånds

Foto: Anja Zawadzka Persvold

komme er oppfyllelsen av skriftordet hos profeten Joel: *"I de siste dager skal det skje at jeg vil utøse min Ånd over alle mennesker.*

Sønner og døtre hos dere skal tale profetiske ord, de unge menn skal ha syner, og de gamle blant dere drømmer. Selv over mine treller og trelkvinner vil jeg i de dager utøse av min Ånd, og de skal tale profetisk." (Joel 3, 1-2; Apg 2, 17) Deretter forklarer Peter for folket at den Jesus som de korsfestet har Gud gjort både til Herre og Messias. Folkets reaksjon er interessant: *"Da de hørte dette, stakk det dem i hjertet, og de sa til Peter og de andre apostlene: "Hva skal vi gjøre, brødre?" Peter svarte dem: "Vend om og la dere døpe i Jesu Kristi navn, hver og en av dere, så dere får tilgivelse for syndene, og dere skal få Den Hellige Ånd i gave. For løftet gjelder dere*

og deres barn og alle som er langt borte, så mange som Herren vår Gud kaller på." (Apg 2, 37-39) Vi ser at Den Hellige Ånd vekker samvittigheten til alle som lyttet til Peter. Angeren river i hjertet, og de forstår at de må gjøre noe som kan gjøre opp for deres ufattelige ugierning – korsfestelsen av selveste Messias som de hadde ventet på gjennom så mange århundrer!

Helliget av Ånden

Slik er det også i dag: Når vi åpner oss for Den Hellige Ånd, kan vi erfare anger og en trang til å gjøre opp for våre synder. I skriftemålet får vi tilgivelse og kan begynne et nytt liv, et liv der vi virkelig lytter til Gud og følger Kristus av hele vårt hjerte. Helligånden vil gi seg til kjenne og skjenke oss sine gaver, alt etter

den enkeltes kall og evner: *"Ved Ånden blir det gitt den ene å forkynde visdom, en annen får ved den samme Ånd å meddele kunnskap. En får en særskilt trosgave ved den samme Ånd, en annen får den nådegave å helbrede ved den ene og samme Ånd, og én får kraft til å gjøre mektige gjerninger. En får den gave å tale profetisk, en annen å bedømme åndsåpenbaringer, én får ulike slag av tungetale. Alt dette virker den ene og samme Ånd, som deler ut sine gaver til hver enkelt, slik han vil."* (1. Kor 12, 7-11) Ved å sette av tid til regelmessig bønn og lese Guds Ord; ved å møtes med andre kristne og engasjere oss i tjeneste for andre mennesker, vil Ånden gradvis arbeide i oss, forvandle oss og hellige oss.

La de små barna
komme til meg

Av: Sunniva Vang Kristiansen

Med små barn i kirken

■ **Jesu budskap lyder:**
**«La de små barna komme
til meg!» Han inviterer
dem også i dag til sitt
hus. Når vi møter Ham
i messen, da hører også
barna med. Vi ønsker at
de skal føle seg hjemme
i Guds hus helt fra
begynnelsen av.**

Foto: Sunniva Vang Kristiansen

Foreldre ønsker å gi barna en god erfaring med å være i messen, men det kan være vanskelig å vite hva man skal gjøre når uroen kommer og barna ikke oppfører seg som de skal. Her følger noen gode råd for småbarnsforeldre i kirken:

- Det vil alltid være litt støy med små barn, og det er det forståelse for. Barna er for små til å klare å sitte helt stille så lenge. Hvis barna blir vant til å komme til messe regelmessig, vil de etterhvert se og forstå hvordan man oppfører seg i kirken.

- Barna lærer av foreldrene sine. Vær gode forbilder, be og syng og delta i messen sammen med barnet. La f.eks. barnet være med

å holde salmeboken sammen med deg.

- De aller minste har det best på fanget. Å føle mors og fars nærhet i kirken er med på gi barnet en god erfaring av å være i messen. Smokken er god både for kosen og for å hindre gråt.

- Hvis barnet begynner å gråte høyt er det best å gå utenfor en stund til det har roet seg.

- Sitt ytterst på benkeraden, så hvis barnet er urolig kan man gå bære det litt på armen. Noen er mest komfortable med å stå bak i kirken med babyene, men fra 1-2 årsalderen er det kjekt for barna å sitte framme for å se bedre.

- Hent barnet tilbake hvis det beveger seg opp til området rundt alteret eller ved lesepultene.
- De minste har behov som ikke kan utsettes: toalettbesøk og kanskje en liten matbit må gjerne til i løpet av messen: det er stor forståelse for at barnefamilier må gå ut og inn av messen på grunn av slike behov.
- Et enkelt lite råd er å ta av barna skoene, og la dem gå på sokkelesten inne i kirken – det er mye stillere!
- Ta med lydløse leker og bøker til de minste. Det finnes bøker med bibelfortellinger for babyer, små og større barn. Invester i noen slike å ta disse med i kirken – lær barna at vi kommer til kirken for å høre Guds ord og være sammen med Gud.
- Grip inn hvis andres barn faller og slår seg. Si gjerne ifra på en vennlig måte om andres barn lager unødig støy.
- Det kan være lurt å la barnet bli kjent med kirkerommet når det ikke feires messe: Gå litt rundt og se på vievannskar, døpefont, lys foran Mariastatuen. Øv på korstegn og å knele før man setter seg i benken, og ved tabernakelet m.m.
- Vær oppmerksom på at det ofte ikke er plass til barnevogn inne i kirkerommet, men at denne må parkeres på anvist sted.

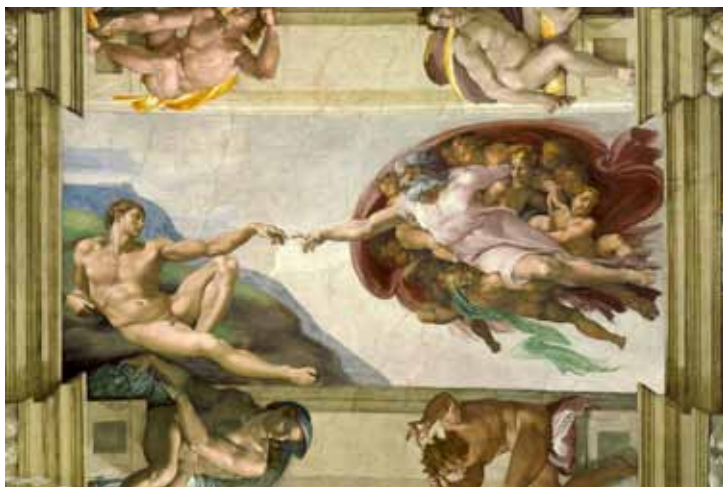
Foto: NUKs bildearkiv

I noen kirker har de **søndags-skole**, der de små barna er invitert til å få delta i **Ordets liturgi for barn**. På søndagsskolen synger og ber man sammen, og barna får høre dagens evangelium på en forståelig måte. Lederen for søndagsskolen

går ut sammen med barna før lesningene i messen, og kommer tilbake etter forbønnene for å delta i eukaristien. En av foreldrene må være med hvis barnet er under 4 år, men selv babyer og 1-åringer har glede av dette, så ta dem med!

En kropp å leve i

■ *Hvilket forhold har jeg til kroppen min? Er jeg fornøyd med den? Høyde, vekt, kroppsbygning, hårfarge, ansikt, hud, hår, armer, bein, fingre, tær, negler...*

Vi har et forhold til det meste, og følger nøye med på alle endringer og hvordan kroppen fungerer. Vi vurderer kroppens tilstand og utseende til enhver tid. Vi kjenner hver krik og krok, små detaljer som ingen andre vet om. Personlig digger jeg arret jeg har på venstre pekefinger. Det gav jeg meg selv en gang jeg skulle kutte melkekartongen i to med brødkniven. (Ok, kanskje ikke så smart! Men det ble et personlig merke på min kropp som bare er mitt...) Uansett: ordet "personlig" er det sentrale her. Enten vi tenker over det eller ikke gransker vi vår kropp og følger med på alt den foretar seg. Kroppen er faktisk det mest personlige vi har. Og den eneste vi har.

Det levende menneske

Likevel har ingen av oss valgt vår egen kropp. Den er oss gitt,

sammen med det livet vi har fått. Vi skiller oss i så måte ikke mye fra de første menneskene på jorden. Den enkle beskrivelsen av hvordan mennesket ble skapt gjelder på et vis også oss. I første Mosebok leser vi om hvordan Gud skapte det første mennesket ved å forme det av jord. Men da menneskekroppen lå der, ferdig formet, fullkommen i Guds bilde, da var det likevel noe som manglet. Den livløse kroppen manglet det viktigste! "Da formet Herren Gud mennesket av støv fra jorden. Han blåste livspust i nesen på det, og mennesket ble en levende skapning." (1. Mosebok 2,7)

Det måtte et livgivende åndedrett til for at Adam skulle våkne til liv. Det er det samme livsprinsippet som gir liv til alle mennesker. Guds livspust har på underfullt vis blåst liv i hver og en av oss.

Skapelsesberetningen gir med sine konkrete bilder et prinsipp for all livsutfoldelse. For at noe skal få liv må Gud levendegjøre det.

En levende kirke'

Hva så med Kirken, som vi kaller Kristi legeme? Likhetsstrekkene med menneskets skapelse trenger inn på oss. Mennesket som får liv ved Guds livspust er som et ikon, et bilde og en profeti på Kirken, Kristi kropp. På samme måte som Gud måtte blåse liv i mennesket, måtte det den samme livspust til for at Kristi kropp skulle bli levende og virksom. Dette legemet ble bygd gradvis, og i det små, av et materiale som i seg selv ikke er veldig sterkt. Den lille disippelskaren var tvilende og nølende, og syntes Herrens ord var for krevende. Jesus spurte: Vil også dere forlate meg? Og Simon Peter svarte: Hvor skulle vi gå? (Johannes 6, 67f) Likevel flyktet disiplene i alle retninger når Jesus møtte sin store prøvelse. Jeg kjenner ikke denne mannen, sa Peter og svor (Matteus 26,74). Det var ikke nok med bekjennelse og gode forsetter. I prøvelsens time gikk alt i oppløsning. Det måtte en guddommelig livspust til for at legemet skulle henge sammen. Denne livsånden kom på pinsefesten. Derfor kalles også denne festen for Kirkens fødselsdag. Det var både åndedrett og blodomløp som kom i gang. Kirkens hjerte begynte å banke, og gjennom Kirkens mange lemmer strømmet den samme Ånd og fylte hver celle med liv, slik at den kunne bli virksom og handlekraftig, et legeme som spenner

om hele jorden og utfører det hodet tenker på.

Guds livspust har på underfullt vis blåst liv i hver og en av oss.

Jesu kropp

Kirken er Jesu kropp. Igjen kan vi tenke på forholdet til vår egen kropp. Ingenting unngår vår oppmerksomhet. Vi må pleie kroppen slik at den skal trives og fungere. Kristus pleier sin kirke på lignende omsorgsfullt vis. Den næres både ved eukaristiens sakrament og ved Den Hellige Ånds livgivende åndedrett. Ingen deler av legemet er utelatt, hvordan kunne vel det skje, det er jo Jesu egen kropp?! Kirken har gjennomgått mange prøvelser opp gjennom tidene, og denne kroppen får skader og sår som påføres både utenfra og innenfra. Noen ganger skrubbsår, noen ganger mer alvorlige skader og kanskje indre blødninger... Likevel helbredes den og fortsetter sitt virke. For dette legemet som Kirken er, holdes oppe av en kjærlighetens livspust som aldri vil svikte, siden det er del av Gud selv.

Levende lemmer

Kirken er Jesu kropp. Og vi er alle lemmer på denne kroppen. Det leder oss til to spørsmål: Hvilket forhold har Jesus til sin egen kropp, den vi kaller Kirke? Og hvilket forhold har vi til vår Kirke som er Kristi legeme, og som vi er en del av?

Vi vet godt hvor nært forhold vi har til kroppen. Jesus har uende-

lig stor oppmerksomhet rettet mot oss. Han har et personlig

forhold til hver og en av oss. Alle Kirkens lemmer har uendelig verdi, og ingenting kan utelates. Det kan være vanskelig for oss å ta inn over oss Jesu omsorg for oss. Vi trenger å minne oss på hvor personlig forhold Jesus har til oss. Og vårt kall er å vokse i denne personlige relasjonen, slik at vi vokser nærmere Jesus i våre liv, og på den måten vokser nærmere oss selv. Det vil også hjelpe oss å kjenne oss selv bedre. Vi har en plass, og vi har fått en rolle, en oppgave å gjøre, og Jesus vil vise oss hvordan vi best kan virke for ham. Noen av oss har roller mer i det skjulte, andre synes mer, men Kirkens prinsipp er å virke sammen, slik at alle deler støtter opp om hverandre, i et omsorgsfullt fellesskap.

Foto: Anne Lynn Leonen Gelacio

Samtale

med en WYD-veteran

■ Neste sommer finner Verdensungdomsdagene sted i Krakow i Polen. Vi har snakket med p. Pål Bratbak som kan kalles en norsk VUD-veteran om hans opplevelser og tanker rundt dagene.

Foto: Haavar Simon Nilsen

Når var første gang du dro på Verdensungdomsdagene?

Første WYD jeg var med på var i 1997 i Paris. Jeg hadde så vidt hørt om Verdensungdomsdagene, men jeg visste egentlig ikke hva det var for noe. Jeg visste at det var en eller to som hadde vært med i Manila i 1995, og jeg hørte også om en her og en der som hadde vært med på WYD tidligere, men jeg ante ikke hva jeg skulle være med på. Det var heller ikke noe NUK-tur den gangen. Det var en gruppe fra Midt-Norge som arrangerte tur, men jeg reiste med Danmarks unge katolikker som organiserte en tur. Vi var ganske mange, i alle fall en full dobbeldekker. Vi var fire "NUK-ere" som reiste med, to av oss fikk billetter bare noen dager før vi reiste. Det ble litt av en tur.

Hvilken Verdensungdomsdag husker du best/likte du best å være med på?

Alle WYDene har på en måte vært helt like, og helt forskjellige. Jeg klarer ikke å si trekke frem bare en, for hver og en har gitt meg noe som er bra.

I Paris møtte jeg for første gang den unge verdenskirken, mennesker som ikke var flau over å være kristne og katolikker, mennesker som sang og danset i gatene for å spre glede og tro med andre. I Norge på den tiden var det neste flaut å si at man var kristen. Det var nesten lettere å snakke om tvil enn tro. Det var fokus på hvor vanskelig det kunne være å være katolikk, eller hvor vanskelig det kunne være å tro. I Paris møtte jeg mennesker som fremhevet og fremelsket

Foto: Kristoffer Kopperud

gleden ved å tro. Om den ikke er grunntonen kan tvilen bli for tung å bære når den melder seg.

Roma i 2000 har jeg flere store opplevelser fra, så det blir for mye å snakke om her. Men det var utrolig flott å være i Kirkens administrative og åndelige hjerte. Det var stort å sitte på bakken på Petersplassen sammen med hundretusenvis av andre, og rett foran oss satt Paven og forklarte oss Evangeliet. Peterskirken var også stengt for turister hele uken, men vi som pilegrimer fikk komme inn på et angitt

klokkeslett. Overalt var det unge mennesker som ba. Det var en sterk opplevelse - å være der ved Peters grav på den måten.

I Toronto i 2002 var det også en stor gruppe fra Norge, men jeg var bare sammen med dem noen dager, for Thuan Cong Pham og jeg hadde blitt plukket ut til å representere Norge i den internasjonale liturgigruppen, de som var på scenen og deltok aktivt i alle de store liturgiene. Det største med det var å møte så mange flotte mennesker fra hele verden. Vi var få nok til at vi rakk å bli

kjent med ganske mange. Det var en utrolig opplevelse. Jeg har kontakt med flere av dem ennå. Og rett etter Toronto skulle jeg begynne i seminaret. Så det gjorde også alt veldig spesielt. Jeg både gledet meg og grudde meg.

Köln i 2005 har jeg også sterke minner fra. Det var mye som ikke gikk etter planen - både for gruppen fra Norge og for arrangørene. En av de tingene jeg synes fungerte dårlig var åpningsarrangementet med Paven. I stedet for et "klassisk" åpningsarrangement ble paven fraktet på en elvebåt inn mot sentrum av Köln. Det var moro da båten kom, men Paven satt jo bare på dekk, så ingen så ham. Det var litt jalla.... Benedikt var ny, og mange hadde gledet seg til å se ham. Vi var ikke i veldig godt humør da vi var på vei hjem. Og det var så mye folk, og togene brøt sammen, så vi måtte gå sykt langt for å komme oss hjem. Men en av de jeg gikk med begynte å synge, og så begynte vi alle å synge - lovsanger. Og jeg husker hvordan stemningen snudde seg, og fortvilelsen ble vendt til glede når vi slapp Gud inn i sutringa vår. En magisk ettermiddag og kveld vokste ut av en kjøp dag.

I Sydney var det også mye bra som skjedde. Jeg hadde bare vært prest i en uke da vi satt oss på flyet. Det at jeg var prest gjorde opplevelsen til noe annet. Det å høre skriftemål har nå blitt det som betyr mest for meg på WYD. Det er der de største opplevelsene ligger for meg. Når jeg hører skriftemål føler jeg meg

NUKs lokallag Oslo Unge Voksne arrangerer pilegrimstur i sommer! Unge voksne fra hele landet er velkomne til å delta.

En pilegrimstur er en reise som handler om mer enn bare å forflytte seg. En pilegrimstur er også en reise i troen. På turen vil du oppleve alt fra gode samtaler, tid til refleksjon og bønn omgitt av vakker, norsk natur, latter og sosialt samvær, tunge motbakker, velfortjente pauser, skog, fjell, elver, beitende kyr og sauer og kanskje en vill moskus, om du er ekstra heldig. Dette er en tur du sent vil glemme!

På 5 dager skal vi gå nesten 100 km fra Kongsvoll til Berkåk, og så en siste triumfmarsj fra Heimdal til Trondheim. Vi møtes på Kongsvoll lørdag morgen og kommer fram til Trondheim onsdag ettermiddag. Der samles vi til høytidelig pontifikalmesse i Nidarosdomen. Fram til fredag hviler vi oss med god samvittighet og hygger oss sammen i Trondheim. Kanskje blir det en ekstra liten vandring til Stiklestad, med utendørs piknik, om vi er heldige med været.

Ansvarlig: Maria Bjørnland og Steffen Heim

Turprest: p. Duc Khiem Nguyen

Aldersgrense: 18-35 år

Pris: 1900kr for NUK-medlemmer (2300kr for andre)

Leirsted: Vi overnatter på pilegrimsherberger og hytter langs pilegrimsleden, og på Singsaker sommerhotell i Trondheim.

Se www.nuk.no for meir informasjon og påmelding

**”Men dere skal
Ånd kommer over
mine vitner på
Judea og Samaria**

**få kraft idet Den Hellige
dere. Og dere skal være
åde i Jerusalem og i hele
og like til jordens ende.”
(Ap. gjerninger 1:8)**

Paven har ordet

Foto: presidencia.gov.ar

■ **Kjære brødre og søstre, god dag! (...)** *Vi begynner med en kort kommentar til den første skapelsesberetningen i Første Mosebok. Her ser vi at Gud, etter å ha skapt universet og alle levende vesener, skapte sitt mesterverk, det vil si mennesket, som han gjorde i sitt eget bilde: "I Guds bilde skapte han det, til mann og kvinne skapte han dem (1 Mos 1,27)."*

Fra pave Frans' katekese under onsdagsaudiensen 15. april 2015.

Oversatt av Heidi H. Øyma

Mann og kvinne trenger hverandre

Kjønnsforskjeller og Guds likhet

Vi vet at kjønnsforskjellen finnes i mange livsformer, i den lange skalaen av levende vesener. Men bare i mann og kvinne bærer denne forskjellen i seg Guds bilde og likhet. Bibelteksten sier det hele tre ganger i løpet av to vers (v. 26–27): Mann og kvinne er Guds bilde og likhet. Dette sier oss at ikke bare mannen i seg selv er Guds bilde, at ikke bare kvinnen i seg selv er Guds bilde, men også at mann og kvinne som par er Guds bilde. Forskjellen mellom mann og kvinne er ikke der for å skape motsetning eller underordning, men for å tjene fellesskap og forplantning – fremdeles i Guds bilde og likhet.

Komplementaritet er nødvendig

Vi vet det av erfaring: For å kjenne seg selv godt og vokse på en harmonisk måte, trenger mennesket komplementariteten mellom mann og kvinne. Når dette ikke skjer, ser vi konsekvensene. Vi er skapt for å lytte

til hverandre og hjelpe hverandre gjensidig. Vi kan si at uten gjensidig berikelse i denne relasjonen – i tanke og i handling, i følelser og i arbeid, og også i troen – kan de to ikke engang forstå til bunns hva det vil si å være man eller kvinne.

Problemet, ikke løsningen

Vår tids kultur har åpnet nye muligheter, nye friheter og nye dybder for bedre å forstå denne forskjellen. Men den har også introdusert mye tvil og skepsis. For eksempel spør jeg meg selv om ikke den såkalte gender-teorien også er uttrykk for en frustrasjon, for en resignasjon, som vil utviske kjønnsforskjellen fordi den ikke lenger vet å takle den. Ja, vi risikerer å ta et skritt bakover. Å fjerne forskjellen er faktisk problemet, ikke løsningen. For å løse sine relasjonelle problemer må mann og kvinne snakke mer med hverandre, lytte mer til hverandre, bli bedre kjent med hverandre, elske hverandre høyere. De må behandle hverandre med respekt og samarbeide med vennskap. Med slike men-

neskelige fundament, er det mulig å planlegge en ekteskapelig og familiær enhet for hele livet. (...)

Gud har betrodd jorden til forbundet mellom mann og kvinne. Når dette mislykkes, tørker kjærlighetens jordsmonn ut, og håpets himmel mørkner. Tegnene er allerede bekymringsfulle. Jeg vil trekke frem to punkter – blant mange – som jeg tror må beskjeftige oss mer intensivt.

Kvinnens stemme må lyttes mer til

For det første: Det er hevet over tvil at vi må gjøre mye mer til beste for kvinnen hvis vi vil gi større kraft til gjensidigheten mellom mann og kvinne. Det er ikke bare nødvendig at kvinnen blir lyttet mer til, men at hennes stemme har en reell vekt, en autoritet som er anerkjent i samfunnet og i Kirken. Jesu holdning til kvinner, i en kontekst som var mindre gunstig enn vår, for på den tiden stod kvinnen virkelig i annen rekke – og Jesus behandlet kvinner på en måte som virkelig lyser, som opplyser en vei som fører langt av sted, en vei vi bare har gått en liten bit av. Vi har ennå ikke virkelig forstått hvilke ting det kvinnelige genius kan gi oss, hva kvinnen kan gi til samfunnet og også til oss. Kvinnen vet å se på tingene med andre øyne, øyne som kompletterer mennenes tanker. Det er en vei vi må gå med mer kreativitet og dristighet.

Krisen i tiltro til Gud

Min andre refleksjon gjelder mannen og kvinnen som skapt

i Guds bilde. Jeg spør meg selv om den kollektive krisen i tiltro til Gud, som skader oss slik, som gjør at vi resignerer og blir vantro og kyniske, ikke også har å gjøre med krisen i forbundet mellom mann og kvinne. For bibelens fortelling, som gir oss den store symbolske fresken med det jordiske paradiset og syndefallet, sier oss nettopp at fellesskapet med Gud speiler seg i fellesskapet i det menneskelige paret – og når tilliten til vår himmelske Far blir borte, skaper det splid og konflikt mellom mann og kvinne.

Gjennoppdag skjønnheten i Guds bilde

Her ligger Kirkens store ansvar – ansvaret til alle troende, og fremfor alt til de troende familier – for å gjenoppdage skjønnheten i Skaperens plan, som skriver inn Guds bilde også i forbundet mellom mann og kvinne. Jorden blir full av harmoni og tiltro når forbundet mellom mann og kvinne blir levd godt. Og hvis mannen og kvinnen med hverandre og sammen med Gud, søker det, vil de helt sikkert finne det. Jesus oppmuntrer oss eksplisitt til å vitne om denne skjønnheten, som er Guds bilde.

Samarbeid med Den hellige ånd

■ *Jeg er i grunn et ubesluttomt menneske, redd for å velge feil, sjeldent enig med meg selv om hva jeg egentlig burde gjøre. Jeg tror jeg selv vet hva som er best for meg med tanke på fremtiden. Hvis noe ikke skjer slik jeg planla det, så vil det bli ansett som en katastrofe. Hvor i alle dager befinner Gud seg i alle valgene jeg tar? Kan jeg be om at Den hellige ånd må gi meg råd og visdom?*

Den hellige ånds gaver mottok vi i dåpens og fermingens sakrament, men jeg glemmer ofte disse. Jeg glemmer at Den hellige ånd kan gi meg visdom, forstand, råd, styrke, kunnskap, fromhet og gudsfrykt. Jeg som menneske er svak og liten, jeg ville aldri klart å være kristen i dagens samfunn uten hjelp av Den hellige ånd. Uten Den hellige ånds styrke og råd ville jeg lett kunne unlate å gjøre arbeidsoppgavene mine; uten Hans fromhet og visdom ville jeg hatt store vansker med å vise empati og være sindig når jeg møter andre mennesker; gjennom Hans kunnskap, forstand og gudsfrykt får jeg hjelp til å fortsette i troen, forstå Guds ord og vise Ham respekt gjennom tanker, ord og handlinger.

I en bønn sies det at Den hellige ånd er "sjelens sjel", jeg liker å tenke på Den hellige ånd som sjelens indre flamme,

avgjøre hva jeg skal velge; jeg – alene – kan argumentere meg frem til hva som gagnar meg best; eller så kan jeg samarbeide med Den hellige ånd og be om råd og visdom til å velge det som er best for meg nå og for fremtiden.

Nettopp forskjellen mellom det jeg vil, og det Gud vil, er at Gud elsker meg og vil meg godt, ikke bare kortsiktig, men også langsiktig. Når jeg ber om Den hellige ånds hjelp til å ta et valg, og gjør mitt ytterste for å handle av kjærlighet til meg og mine medmennesker, vet jeg at til tross for et tilsynelatende negativt utfall, så kan det egentlig være godt. Hvis jeg ikke rakk bybanen fordi jeg valgte å snakke med naboen min som hadde en dårlig dag, så kan de ekstra minuttene mens jeg venter brukes til en forbønn.

Gud elsker meg og vil meg godt, ikke bare kortsiktig, men også langsiktig

drivkraft. Når jeg da står ovenfor vanskelige valg, og føler meg fanget i ubesluttomhet, så har jeg tre valg: enten la noe tilfeldig, som kronblader på en blomst,

Współpraca z Duchem Świętym

■ *W sumie jestem niezdecydowaną osobą, boję się podejmować złe decyzje, rzadko zgadzam się sama ze sobą jeśli chodzi o to, co mam zrobić. Myślę, że sama wiem co w przyszłości będzie dla mnie najlepsze. Jeśli coś nie stanie się tak jak to sobie zaplanowałam, jest do dla mnie katastrofą. Gdzie jest Pan Bóg kiedy podejmuję wszystkie moje decyzje? Czy mogę poprosić, aby Duch Święty mi dał radę i mądrość?*

Przyjęliśmy dary Ducha Świętego w sakramentach chrztu i bierzmowania, ale często o nich zapominam. Zapominam, że Duch Święty może mi dać mądrość, rozum, radę, męstwo, umiejętność, pobożność i bojaźń Bożą. Jako człowiek jestem słaba i mała, nigdy nie potrafiłabym być chrześcijaninem w dzisiejszym społeczeństwie bez pomocy Ducha Świętego. Bez męstwa i rady Ducha Świętego niełatwo byłoby wykonywać moje obowiązki; bez jego pobożności i mądrości miałabym ogromne trudności okazywać empatię i spokój kiedy spotykam innych ludzi. Przez Jego umiejętność, rozum i bojaźń Bożą otrzymuję pomoc aby trwać w wierze, rozumieć Słowo Boże i okazywać Mu szacunek w myślach, słowach i uczynkach.

W jednej z modlitw jest powiedziane, że Duch Święty jest „duszą mej duszy”. Często myślę o Duchu Świętym jako wewnętrznym ogniu, jako napędzie. Kiedy stoję przed trudnym wyborem i czuję się

plątka kwiata; ja – sama mogę przemyśleć i zdecydować co jest dla mnie najlepsze; albo mogę współpracować z Duchem Świętym i poprosić o radę i mądrość aby wybrać to, co jest najlepsze dla mnie teraz i na przyszłość.

Różnica między tym czego ja chce, i tym czego Bóg chce, polega na tym, że Bóg mnie kocha i życzy mi dobrze, nie tylko na teraz, ale też na moją przyszłość. Kiedy proszę o pomoc Ducha Świętego aby podjąć decyzję, i robię wszystko co mogę aby działać z miłości dla siebie i moich bliźnich, wtedy wiem, że mimo pozornie negatywnego rezultatu tej decyzji, może on później okazać się pozytywny. Na przykład, jeżeli nie zdążyłam na tramwaj ponieważ zdecydowałam porozmawiać z sąsiadem który miał zły dzień, to te dodatkowe minuty na czekanie mogę wykorzystać na modlitwę.

Bóg mnie kocha i życzy mi dobrze, nie tylko na teraz, ale też na moją przyszłość

utrapiona w niezdecydowaniu, wtedy mam trzy wybory: niech zdecyduje przypadek, jak

Unge lemmer på Kristi mystiske legeme

■ **Hvert år ved pinsetider mottar katolsk ungdom i Norge og hele verden fermingens sakrament.**

Før konfirmantene mottar Den Hellige Ånd blir de bedt om å komme «i hu den tro som deres foreldre eller faddere ved dåpen bekjente i deres navn» (fra Fermingens rituale). Konfirmantene stadfester sin tro på en personlig måte og med det er de bevisste lemmer på Kristi mystiske legeme.

Da Ånden kom

Da Ånden kom ned over apostlene på pinsedag begynte de å tale i tunger. Folket i Jerusalem begynte å snakke om dette: «Er de ikke galileere, alle disse som taler? Hvordan kan da hver enkelt av oss høre sitt eget mormål? Vi er partere og medere og elamitter, folk som bor i Mesopotamia, Judea og Kappadokia, i Pontos og Asia, Frygia og Pamfylia, i Egypt og i Libya-området mot Kyréne, og innflyttere fra Roma, jøder og proselytter, kretere og arabere – og vi hører dem tale om Guds storverk på våre egne tungemål!» (Apg 2,7-11). Jeg ser dette med et henblikk på evangeliet vi hørte på Kristi Himmelfartsdag da Jesus sa: «Gå ut i hele verden og forkynn evangeliet for alt som Gud har skapt! Den som tror og blir døpt, skal bli frelst» (Mark 16, 15-16).

Alle mennesker til disipler

I dag kan vi se hvordan disse ordene har blitt realisert. Når man ser på årets konfirmantkull i Den katolske Kirke i Norge ser vi at apostlene har gjort det Jesus ba dem om. De har gått ut og gjort alle mennesker til disipler. I Kirken i Norge i dag hører vi noen av språkene som nå snakkes i landområdene som nevnes i apostlenes gjerninger, men vi møter også språk og mennesker fra verdens ytterkanter. Dette gjør at vi ser at Kirken er universell.

Tro og identitet

Dette gjør også at vi får noen utfordringer i forhold til troen som vi får fra våre foreldre. Konfirmantene får troen sin fra sine familier, de fleste av disse har en utenlandsk bakgrunn. Gjør dette at troen deres er koblet til deres identitet som utlendinger? Det kan den være, men jeg tror at Den katolske Kirke har mulighet til å gå inn i dette og forene og bygge opp ungdommen slik at de kan se sin katolske tro som noe som fullender deres identitet som utlendinger. Slik kan de bli gode ambassadører for både sin etniske bakgrunn og det å være katolske kristne. Det er viktig at de ikke kobler sin tro med foreldrenes identitet, for da er faren at de vil forlate troen i det de ønsker å bli «norske».

Kirken er ikke en klubb

Møtet med Norge og virkeligheten utenfor Kirken kan være vanskelig. Det ser vi blant annet i møtet med saken om medlemsregistrering. Samfunnet rundt oss er vant til at det er enkeltindividet som melder seg inn i de organisasjoner som det ønsker å være en del av. Da blir det en utfordring å forklare at Kirken ikke er en klubb, men en organisme. Det er ikke vi som velger å gå inn i den, men det er Jesus som inviterer oss til å treffe Ham. Han kaller oss inn til sin Kirke. Han kaller oss inn til å bli en del av hans mystiske legeme

og til et liv i hellighet. Han kaller oss deretter til å gå ut fra Kirken og forandre verden. Dette tror jeg er noe av det viktigste og vanskeligste vi har å formidle til ungdommen hvis vi ønsker at de skal forbli kristne.

Det er her fellesskapet blir viktig. Vi samles i nattverden for å kunne være med hverandre og med Jesus. I det vi tar i mot Jesus i eukaristien blir vi også stadig forenet med Jesus og med det dykker vi dypere i Kristi Mystiske legeme. Vi får kraft fra Jesus til å gå ut og være hans disipler i hverdagen. Kirken er slik en åndelig ladestasjon som vi vender tilbake til når vi går tom for åndelig energi.

Del av et større fellesskap

For det pastorale arbeidet med ungdom i Norge tror jeg at Verdensungdomsdagene, og tanken bak den er noe som vi bør ha i bakhodet. Dette er minst like viktig i den oppdragelsen man gir til sine barn. Jeg husker selv hvor stort det var å reise til Verdensungdomsdagene og møte Kirken. Tanken bak Verdensungdomsdagene slik jeg forstår det er ikke at man skal gi slipp på sin etniske eller nasjonale identitet. Vi skal oppdage at vi er en del av et større fellesskap. Et fellesskap som setter Gud i sitt midte.

Kirken har i alle tider assimilert ideer og tradisjoner inn i seg. Slik gjorde man i Roma da Panteon ble en kirke og slik har man gjort hvor man enn drar ut i verden. Messens liturgi er den samme selv om den kan ha veldig forskjellige uttrykk

avhengig av hvor vi er i verden. Kirken i Norge har for meg også gjort nettopp dette. Tatt inn i seg uttrykk fra alle de nasjonale og etniske gruppene som sogner til den, samtidig som den er En.

Et ungt lem på Kristi legeme

I fermingsmessene bekrefter konfirmantene troen sin på Gud og på Kirken. «Jeg tror på én hellig, katolsk (allmenn) og apostolisk Kirke». Det betyr at man

tror på Kirken som det som binder oss sammen. Jeg tror at det viktigste vi kan gi ungdommene som konfirmeres i år er nettopp den følelsen av at de tar del i noe som overskrider men også fullender deres identitet som utlendinger. Jeg er verken norsk eller polsk, vietnamesisk eller chilensk, tamilsk eller eritreisk. Jeg er en katolsk Kristen, et ungt lem på Kristi mystiske legeme. ■

Foto: Anja Zawadzka Persvold

Viktige erfaringer fra utvekslingsprosjektet med Caritas Honduras

■ *Man kan på mange måter si at Norge er et av verdens beste og tryggeste land å bo i, og ofte tar vi ting for gitt. Vi kan kaste bort penger på unødvendige ting, og kanskje ikke verdsetter Gud som vi skulle ha gjort. Jeg, sammen med Mathias Ledum, har vært så heldige å bli valgt ut som Norges Unge Katolikkers delegater i et utvekslingsprogram med Caritas Honduras. Vi skulle, sammen med to andre delegater fra Honduras, jobbe med å øke sosial og politisk deltagelse blant ungdom, men også med voldsforebyggingsprogrammet Caritas Honduras driver.*

Foto: Bao Hieu Kevin Nguyen

Å gå fra å bo i et så trygt land som Norge til å bo i et land der drapsraten er høyest i verden, har vært en stor utfordring. Da delegatene fra Caritas Honduras, Hilda Margarita Cáceres Amador og Diego Moisés Gutiérrez Muñoz, var i Norge lærte vi mer om hvordan det var i Honduras.

Man må likevel se det med sine egne øyner, og føle det på sin egen kropp hvor skummelt det kan være. I Honduras fikk vi ofte beskjed om å bare gå rett fram, ikke se oss rundt, og gå fort. Vi ville aldri hatt den følelsen i Norge. Noe delegatene fra Honduras ofte nevnte var blant

annet «Det er så fritt i Norge», og «Vi ville aldri gått så sent i gatene i Honduras, hvert fall ikke alene». Om vi skulle komme sent hjem på kvelden i Honduras, måtte vi planlegge hvordan vi skulle komme oss hjem slik at vi kunne bli kjørt nærmest mulig dora til huset vårt. Vi måtte alltid fortelle vertsfamiliene hvor vi skulle. Til tross for farlighetene ungdommene går gjennom, er de ofte villige til å sette sitt liv i fare for å være med andre katolske ungdommer. I en av byene vi besøkte, lå Caritas sitt senter hvor ungdommene møtes mellom to områder som var styrt av hver sin gjeng. Dette var en av utfordringene som ungdommene måtte forholde seg til. Til tross for det farlige i landet, er det også mye positivt! Mens vi var i Honduras, besøkte vi ungdomsgrupper i alle bispedømmene som jobber med voldsforebyggingsprosjektet i regi av Caritas Honduras for å skape et nasjonalt ungdomsnettverk. Å se deres engasjement og hva slags aktiviteter som ble tilbudt var fantastisk. I Norge ville sjeldent en ungdom bruke sin lørdag på å dra på workshop som for eksempel tok for seg menneskerettigheter. I Honduras er det motsatt. De ville alltid lære mer om de hadde mulighet til det. Ungdommene var også veldig flinke til å være synlige både i menighetene og i media, og vi kunne se at de var komfortable med å snakke foran en stor forsamling, TV- eller radio om troen sin, om ungdomsarbeidet og om samfunnsspørsmål. Videre skal vi jobbe mer med prosjektet i våre hjemland. Vi

Foto: Bao Hieu Kevin Nguyen

skal fortsette å besøke ungdommer, både i små og store grupper, for å snakke om erfaringene vi har fått i Norge og Honduras. Organisasjonene har mye å lære av hverandre. Det åtte måneder

lange prosjektet har vært en suksess og opplevelsene og erfaringene vi har fått har vært helt fantastiske!

- Startet i august 2014 og endte i april 2015. Etterarbeidsperioden varer ut av 2015.
- Hensikten med prosjektet er å øke sosialt og politisk deltagelse blant ungdommer i Norge, redusere vold og kriminalitet i Honduras, men også å lære hverandre om organisasjonene og dens struktur.
- Delegationene har møtt ungdommer via media, diverse lokale og regionale ungdomsgrupper- og aktiviteter, skoler og landsmøte for voldsforebyggingsprosjektet
- Omtrent halvveis delt; Fire måneder i Norge, fire måneder i Honduras
- Prosjektet er mellom NUK og Caritas Honduras, men finansiert av LNU
- Det er første gangen NUK har hatt utvekslingsprosjekt.
- NUKs Adventsaksjon 2015 skal gå til Honduras.

Glad i å skrive? Glad i NUK? Du burde skrive for Credimus!

Credimus-redaksjonen søker nye medlemmer!

Vi trenger deg som er glad i å skrive, glad i NUK og ønsker å være en av de engasjerte, unge katolikkene i Norge. Som medlem av redaksjonen er du med på å bestemme hva innholdet i hvert nummer skal være, skriver selv og har ansvaret for at artikler kommer inn fra eksterne bidragsyttere.

For Credimus kan du skrive alt fra omtaler av bøker, filmer og lignende til reportasjer, intervjuer og tema-artikler. Du trenger ikke ha erfaring fra lignende virksomhet, men må like å skrive og være ryddig og overholde frister. Redaksjonsmøtene holdes i Oslo, men det er ikke et krav å bo i Oslo-området i vår internettalder med e-mail og Skype.

Vi trenger også flere som kan være faste bidragsyttere, dvs. som skriver mer eller mindre fast for Credimus uten å sitte i redaksjonen.

Innkalling til NUKs Landsmøte 2015

Vi i Norges Unge Katolikker (NUK)s arbeidsutvalg og sekretariat innkaller med dette til Landsmøte 2015 på Mariaholm i Spydeberg, Østfold fra 4. til 6. september 2015.

Landsmøtet er NUKs høyeste organ og arrangeres årlig. Viktige saker på Landsmøtet er bl.a. valg av NUKs leder og arbeidsutvalg, vedtak av regnskapet for 2014 og budsjettet for 2016, og vedtak av NUKs arbeidsprogram for perioden 2015/2016.

Påmelding til Landsmøtet skjer på www.nuk.no.
Frist for påmelding er 16. august.

Siste frist for innsending av saker til Landsmøtet er 1. august.
Saksforslagene sendes til nuk@nuk.no.

Vel møtt på Landsmøtet 2015!

www.nuk.no

Scan og les mer
Credimus!